

jak je tomu v souzeném případě, při čemž se podotýká, že obžalovaným teprve při zrušovacím líčení v tomto směru uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. byl uplatněn opožděně. Podstata přečinu podle § 486 a) tr. zák. nezáleží v docílení neoprávněného zisku nebo způsobení škody; tento přečin je deliktem pořádkovým, spočívajícím v neposlušnosti proti předpisu posléze uvedeného ustanovení zákona. Z této povahy onoho přečinu plyne, že pachatel nemůže spácháním tohoto přečinu dosáti zisku po rozumu § 531 odst. druhý písm. a) tr. zák. a že nezpůsobuje tímto deliktem o sobě škodu, již by měl podle § 531 odst. druhý písm. b) tr. zák. nahraditi. S hlediska obou posléze uvedených ustanovení zákona nepřekáží tudíž nic promlčení. Ježto se K. podle osobních výkazů u hlavního přelíčení přečtených v promlčecí lhůtě zločinu, přečinu nebo přestupku (§ 531 odst. druhý písm. c) tr. zák.) nedopustil, bylo podle § 290 odst. první tr. ř. a § 288 čís. 3 tr. ř. přihlížejíc k tomuto zmatku obžalovaného i v tomto směru podle § 259 čís. 3 tr. ř. ihned z obžaloby sprostiti. Při tom se podotýká, že i jinak by byl napadený rozsudek ohledně K-a neudržitelným, ježto činí obžalovaného K-a zodpovědným za úpadek P., jenž nepřichází vůbec v úvahu, ježto nebylo proň ani žalováno, aniž byl zjištěn. Pro úplné sprostění obžalovaného K-a odpadá potřeba, zabývatí se dalšími zmatečnými důvody v jeho stížnosti uplatňovanými, aniž i jeho odvoláním. 3. Než i ohledně obžalovaného Josefa Z-ého přesvědčil se zrušovací soud, že bylo použito zákona trestního ku jeho škodě, pokud byl Z. uznán vinným též přečinem podle § 486 písm. a) tr. zák. Z., jehož trestná činnost končí podle spisů nejpozději v květnu 1922, byl obeslán k zodpovědnému výslechu teprve dne 14. února 1923. Ježto pak v době mezi květnem 1922 až do 14. února 1923 nedošlo proti Z-ému ku žádnému vyhledávacímu úkonu a ježto též se podle trestního lístku v této době nedopustil žádného trestného činu, bylo i ohledně Z-ého, pokud též byl uznán vinným přečinem podle § 486 písm. a) tr. zák. z důvodů pod 2. uvedených podle §§ 290, 288 čís. 3 tr. ř. uznati právem tak, jak shora ve výroku pod 3. uvedeno.

Čís. 3006.

S hlediska § 170 čís. 1 tr. ř. přichází v úvahu jedině trestný čin, pro který je v souzeném případě stihán obviněný (obžalovaný), nikoliv jiný, samostatný trestný čin svědka samotného, byť i šlo o trestný čin stejného druhu; takový čin vylučuje přísahu svědka jen za podmínky § 170 čís. 2 tr. ř.; pouhé podezření tu nestačí.

Bylo-li hlavní přelíčení odročeno podle § 276 tr. ř., není třeba, by bylo předsevzato znovu; stačí pokračování v něm.

Předpis § 271 tr. ř. je způsobem, zakládajícím důvod zmatku podle čís. 4 § 344 tr. ř., porušen jen tehdy, nebyl-li o hlavním přelíčení vůbec sepsán protokol; není tudíž zmatečnosti v tom, že protokol (o odročeném hlavním přelíčení) nebyl pořízen ihned za hlavního přelíčení, nýbrž teprve později, třeba tím byl obhájce připraven o možnost, použití za-

včas práva podle posledního odstavce § 271 tr. ř.; osobní prozatímní těsnopisecké záznamy zapisovatelovy nejsou těsnopiseckými záznamy ve smyslu čtvrtého odstavce § 271 tr. ř.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1927, Zm I 379/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chebu ze dne 2. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III. tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čí. 4, 5, 6 a 8 § 344 tr. ř. Důvod zmatku čí. 4 uplatňuje v několikerém směru, leč ve směr neprávem. Tomu je tak zejména, pokud zmateční stížnost vytýká, že svědek František K. byl při hlavním přelíčení vzat proti předpisu § 170 čí. 1 tr. ř. do přísahy přes to, že se podle údajů, které učinila Pavla N-ová k svědkyním Anně S-ové I., Anně S-ové II. a Františce R-ové, jevil podezřelým, že s řečenou v době, kdy jí nebylo ještě 14 let, pěstoval pohlavní styky, že se tedy sám dopustil zločinu násilného smilstva. Podle § 170 čí. 1 tr. ř. nesmí pod zmatečností býti vzat do přísahy pouze ten, kdo sám je usvědčen nebo v podezření, že se dopustil trestného činu, ohledně něhož je slyšen, nebo že se činu toho účastnil. V úvahu přichází tu tedy zřejmě jen trestný čin, pro který je v souzeném případě stíhán obviněný, obžalovaný, nikoli snad jiný, samostatný trestný čin svědka samotného, byť šlo o trestný čin stejného druhu. Takovýto trestný čin vylučuje přísahu svědka pod zmatečností podle § 170 čí. 2 tr. ř. jen tehdy, jde-li o zločin a nachází-li se svědek proň ve vyšetřování nebo byl-li proň odsouzen k trestu na svobodu, který si má teprve odpykat; pouhé podezření nestačí. O svědku K-ovi netvrdí však ani zmateční stížnost, že jest podezřelým z pachatelství neb účasti na trestném činu, kladeném za vinu obžalovanému, tím méně jsou arci dány předpoklady, za nichž by svědek nebyl měl býti vzat do přísahy podle § 170 čí. 2 tr. ř. Nemá v tom směru významu ani, že svědek K. byl před svým výsledkem jak v přípravném vyšetřování tak u hlavního přelíčení poučen ve smyslu § 153 tr. ř.

Další důvod zmatku podle čí. 4 § 344 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v porušení zásady kontinuity a bezprostřednosti jednání, přivoděným prý tím, že hlavní přelíčení, byvši dne 25. dubna 1927 odročeno, nebylo dne 2. května 1927 provedeno znovu, nýbrž bylo v něm pouze pokračováno. Řečený důvod zmatku zakládá však vůbec jen porušení nebo zanedbání některého z předpisů, jichž dbáti velí zákon výslovně pod zmatečností, a které jsou pod čí. 4 § 344 tr. ř. vypočteny jednotlivě a vyčerpávajícím způsobem. Zmateční stížnost neuvádí předpisu, který byl vylíčeným postupem porotního soudu porušen dokonce způ-

sobem, zakládajícím zmatečnost. Hlavní přelíčení bylo dne 25. dubna 1927 odročeno jen za účelem výslechu svědků Arnošta G-a, Otty D-a a Maxe R-a, připuštěného porotním soudem na návrh obhájce obžalovaného. Šlo tedy o odročení hlavního přelíčení ve smyslu § 276 tr. ř., který však nepředepisuje, že hlavní přelíčení musí v podobném případě býti předsevzato znovu. Překážky proti tomu, by při hlavním přelíčení ze dne 2. května 1927 bylo v jednání jen pokračováno, nebylo, zejména v souzeném případě, když přelíčení to bylo konáno za přítomnosti týchž osob, které braly účast již na hlavním přelíčení ze dne 25. dubna 1927, tedy zejména před porotním soudem, složeným z těchže soudců, a před týmiž porotci, a když ani obžalovaný ani jeho obhájce proti tomu nic nenamítal. Předpis § 271 tr. ř. je způsobem, zakládajícím důvod zmatku podle čís. 4 § 344 tr. ř., porušen jen tehdy, nebyl-li o hlavním přelíčení vůbec sepsán protokol. Není tudíž zmatečnosti v tom, že, jak vytýká zmateční stížnost, jednak prý protokol o odročeném hlavním přelíčení nebyl veden při přelíčení samotném, nýbrž byly při něm zapisovatelem pořízeny jen těsnopisné zápisky, které ještě dne 30. dubna 1927 nebyly převedeny v obyčejné písmo, jednak tyto zápisky, tvořící prý integrující součást protokolu, nebyly připojeny ke spisům. Nehledíc k tomu, že správnost těchto údajů zmateční stížnosti není ničím osvědčena, nespočívala by s hlediska shora nastíněného výkladu předpisu § 271 tr. ř. zmatečnost v tom, že snad protokol sám nebyl pořízen ihned za hlavního přelíčení, nýbrž teprve později, byť snad obhájce byl následkem tvrzeného opožděného vyhotovení jeho připraven o možnost, použití závčas práva, poskytnutého stranám posledním odstavcem § 271 tr. ř., nahlédnouti totiž do (uzavřeného) protokolu a pořídit si z něho opis. Ony těsnopisné záznamy zapisovatelovy byly zcela nepochybně pouhými jeho osobními prozatímními zápisy a nešlo tu zřejmě o těsnopisné záznamy ve smyslu čtvrtého odstavce § 271 tr. ř., které by arcí podle tohoto předpisu bylo nutno převést do 48 hodin v obyčejné písmo a připojit k protokolu, neboť v jednacím protokole není záznamu o tom, že předseda nebo porotní soud ať z moci úřední nebo na žádost některé ze stran nařídil těsnopisné záznamy podle právě citovaného speciálního předpisu § 271 tr. ř.

Čís. 3007.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

V případě čtvrté věty čís. 4 § 6 zákona musí první trest sdíleti osud trestu druhého, t. j. musí býti oba buď vykonány neb odloženy; nezáleží na tom, zda jde o tresty za trestné činy téhož či různého druhu. Rozhodl-li soud, že oba tresty budou vykonány, rozhodl v mezích svého oprávnění; nejde tu proto o zmatek (čís. 11 § 281 tr. ř.).

Pokud lze mladistvému povolití podmíněné odsouzení, i když povaha činu neodůvodňuje naději, že se polepší i bez výkonu trestu.